

DVORANA FILHARMONIČNE DRUŽBE

V sredo, dne 5. novembra 1924 ob 8. uri zvečer

ŠTUDIJSKI KONCERT

katerega priredi

koncertna in operna pevka g. PAVLA LOVŠETOVA

s sodelovanjem operne pevke g. Ivanke Ribičeve

in kapelnika g. Niko Štritofa.

Spored:

1.

a) Rimski-Korzakov: *Nimfa.*

b) Grečaninov: *Solze.*

c) Glière: *Moj dan.*

Poje g. Ribičeva.

2.

a) Kuj: *Solzila se je skala.*

b) Glière: *Rusalka.*

c) " *O ne vpletaj rož...*

d) " *Zbudi se!*

Poje g. Lovšetova.

Odmor 10 minut.

Vstopnice
od 18 Din
do 3 Din
in besedila v
Matični
knjigarni
in na večer
koncerta
pri blagajni.

Spored:

3.

a) Grečaninov: *Spomin.*

b) " *Noč.*

c) " *Vdova.*

4.

Iz ciklusa „Iz otročje sobe“:

a) Grečaninov: *Uspavanka.*

b) Mussorgski: *V kotu.*

c) " *Večerna molitev.*

d) " *Hopak.*

Poje g. Lovšetova.

Rimski - Korzakov:

Nimfa.

Sedaj poznam skrivnost, čemu ta miren kraj
zbudil v mornarju strast in hrepenenja slaj.
V visokem bičevju, zakrita pred pogledi
prekrasna vila šeta tam po mehki travi
pogosto v tiho noč z razpletenimi lasmi,
oči zaplakanih, vijoč bele roke...
iz dna srca kipe ljubezni vroči spevi...
Če plove mimo čoln, namenjen tja v daljino,
mornar začuje spev, prevzet posluša glas.
Ko daleč je že breg in dolga pot za njim,
zveni še vedno spev, globoko v dušo sega...
začara ga odmev prekrasne zlatolaske.

Grečaninov:

Solze.

Solze človeške, o solze človeške,
vedno rode se in zopet teko,
bol razodevajo, radost odkrivajo,
mnogokrat skrite so, v srce le padajo,
kakor otožno jesensko deževje
v temnih nočeh so človeške solze.

- Nikdar ustavljene, vedno izvirate,
tečete rani in pozni nam čas.
Mnogokrat skrite ste, v srce le padate,
solze človeške, o solze!

Glière:

Moj dan.

Dan to je moj! Iz rok usode si iztrgaj vesne čar,
izpolni vse želje si, ne preišluj, ko te objema slast trenutka...
Neznan ti pot do cilja, prost naj bo vsekar!...
In da grobov le tam kraljuje molk,
le veli cvet in hrepenenja lek bolesteri,
krog mene danes so pomladni prvi žarki.
Še bije mi srce, saj danes dan je moj.

Kuj:

Solzila se je skala.

Solzila se je skala, zroča k hrastu,
ki svoboden tam vspenja se v sijaj,
ko z viharjem boj zimski izvojuje,
v smehu trepeta v žarni solnčni maj...

Solzil se je hrast, videl je živali
v gozdni senci mirno šetat' okrog,
ko jelen krepak, z dvignjeno glavo,
v hrepenenju drhteč dviga jasen glas...

Solzil se je jelen, gledal tam v ozračju je ptico,
ki solncu hiti v objem, vedno bliže kralju...
hoče ga doseči...

Solzil se je človek, mislil na Boga...

Glière:

Rusalka.

Ha, ha, ha! Ti ugaja moj glas?
Saj le tvoja sem jaz,
ker ugaja visoki mi močni tvoj stas.
Do sedaj nisem čutila svojega srca.
Tukaj v temnem molčečem kraljestvu gozda,
ha, ha, ha!

Ne, ne hodi odtod, glej nebesni obod
čaka mesečni vzhod.
Glej, ta žarek vesel je od daleč prispel,
da bo naju ogrel.
Daj poljub! Bodi moj!
Tak poljubi, ti moj!
Tu in tam...
Da tako... Tam in tu.
Da tako...
Ah, sladak je poljub!

Glière:

O ne vpletaj!...

O ne vpletaj cvet duhteči,
ker venec moj že rumeni.
Nekdaj moj sen kristalnočisti,
zdaj vedno bolj in bolj blede.

Da nikdar tvoja usta mala
poljubljal nisem koprneč...!
Otrok moj, nežna deva zala,
jaz tebe nočem ljubiti več.

Zatri srca kipečega želje,
ne moti mojega miru...!
Kaj more nuditi ti duša,
ki skriva bol v svojem dnu?

Glière:

Zbudi se!

Daj, vzdrami se, ne veži čustva svoja v žareči dan.
Na vrtu že odprte čaše cvetja dele balzam!
Hotela bi na prsi tvoje vreči rudečih rož.
Saj ljubim te; a strast to sladko sluti le nema noč.
Le pesem glasna, vroča in proseča opeva te,
in plove v svet, ko val morja kipečega
omamlja te...

Grečaninov:

Spomin.

»Kje sanje so srca?« pomlad je šepetala,
je slavec v pesmi mehki vpraševal.
Utihnili spev je zdaj in temna noč prevzela
mu pesem je: »Kje sanje so sedaj?«

Kot trepetlike list v srebrnobojnem blesku
leskeče se spomin na davne prošle dni...
O njem mi govore vse zvezdice na nebu,
cvetic opojnih vonj, ki Vesna ga deli.

Ah, kje bi našla mir? Kak' muči noč me nema!
Iz teme mili glas vabeče mi zveni:
»O nepozabljena, ti daljna moja sreča,
odzovi se mi zdaj, povej mi, kje si ti.«

Grečaninov:

Noč.

Tiho... Vse v polnočnem spanju sladko je zazibano.
Le srce je brez pokoja, ki življenja je polno.
Krasna noč, ti polna čarov! Kakor nežne vile glas
pesem slavca se preliva v tebi, in omamlja nas.

Še kamenje tukaj mrtvo, s travo vse preraščeno,
čuti ta hladeči balzam, ki razliva se z nočjo.
Čudno! Sladki sen preveva vse življenje...
V grudih pa vstaja meni hrepenenje.
Pridi solnce jutranje!

Grečaninov:

Vdova.

Nebo je čisto in pomlad čarobnih polna je naslad,
v duhtečem cvetju polje nad...

Le dušo mojo zdaj razjeda žgoča bol — turobni mrak...

O zaihtela bi glasno, a vem, da moj tožeč bi glas
vznemirjal dušo ljubljeno.

Jaz plakat' hočem le za sé, izkrvavljeno to srce
močile solze bodo vroče zaman kot čašo vele rože
poljublja rosa biserna.

A če točila bom solze v spominu nate ob gomili,
le ena želja v sreju bo tedaj, moj mili:

Da te ne motim več.

Grečaninov:

Uspavanka.

O malček moj mili, k tej tvoji zibelki
srce in oko prikovano mi je.

Utrujeno dete, zatisni le očke,
ti angel moj nežni, zaspančkaj sladko!

Saj mesec in zvezde se že vesele te,
naj v sanje vpletejo mnogo cvetic.

A, jaz bom prosila, da dobra te vila
ubrani nesreče, bolesti vsekdar.

In tu nad zibeljo z molitvijo vročo
le zate bom čula od mraka do dne.

Mussorgski:

V kotu.

O ti porednež! Kje klopčič je moj?
Šivank tudi ni, o ti! Zmedel pentlje si vse!
S črnolom pletenje pomazal si! Fuj, grdež!
Marš stat tja v kot! Sramuj se!

»Saj vendar nisem jaz kriv, njanjuška,
ah, tvoj klopčič mi res ni prav nič mar!
Igral pa z njim se je naš mucek, veš,
tak' so igle zdrsnile iz klopčiča.

A Mišenka je pridkan bil, Mišenka ni prav nič kriv...
Le njanja je hudobna, da, in njanjin nos je grd in sajast ves.
Kak' je Miša počesan lepo, njanji pa po strani avba ždi,
je brez vzroka Mišo karala, po krivem v kot ga postavila.
Zdaj pa tudi on nima več rad svoje njanjuške. Nič več!«

Mussorgski:

Večerna molitev.

»Ljubi Bog, ti varuj očka in majko, blagoslovi, čuvaj ju!
Ljubi Bog, ti varuj brata Vasinko in brata Mišenko.
Ljubi Bog, ti varuj babico mi preljubo, ah, prosim te,
naj živi še dolgo let, ker tako dobra je in tako stara že.
Ljubi Bog, čuvaj še teto Katjo, teto Natašo, teto Mašo,
teto Parašo, teto Ljubo, Varjo in Sašo in Oljo in Tanjo
in Nadjo, strička Petjo in Koljo, strička Valodjo in
Grišo in Sašo, o, vse te.
Ljubi Bog, ti varuj in čuvaj še: Filjo in Vanjo in
Mitjo in Petjo in Dašo, Pašo, Sonjo, Dunjuško,
Njanja, ti Njanja! Je li še kaj?«

»No, veš ti, nepazljivček mali!
Pač stokrat že si čul to:
Ljubi Bog, varuj še mene zla in nesreč!«

»Ljubi Bog, varuj še mene zla in nesreč! Prav, Njanjuška?«

Mussorgski:

Hopak.

Hoj! Hop, hop, hop, hopak!
Moj možiček je kozak.
Star je že in nezabaven,
za moža prav nepripraven,
moral biti bi ves drug! Hoj!

Skrb prireja nam gostije,
stari naj kar vodo pije,
v krčmo jaz stopila bom,
vinčka si kupila bom
in vesela sladko vince pila bom.

S prvim duškom se krepča,
z drugim smelost jo navda.
Kmalu noga oživi, ženska v plesu se vrti.
Vabi jo domu možiček,
ona kaže mu jeziček..
Če si me za ženo vzela,
bodeš že še potrpeč. Vidiš!

Sam doma opravi vse,
tu pri miru pusti me! Slišiš?
Glavno delo je le eno:
Skrb za deco in za ženo. Pomni!

Da bo vsega v hiši dosti,
sicer reve tvoje kosti! Prav res!
Pazi dobro, stari mož,
da še dete zibal boš. Vedi!
Pazi skrbno, da se ne zbudi! Hoj, hop!

Ko sem bila neomožena,
vsa vesela brez skrbi,
oj kako razposajena
bila sem vse mlade dni!

Hrabrih fantov sem ljubila,
kavalirjev brez števila...
Hej, ti Vlase, ti Ivane,
brž oblecita kaftane!

Kaj ne bili bi veseli,
ne plesali in ne peli?
Hoj! Hop, hoj, hop, hopak!
Moj možiček je kozak.
Star je že in nezabaven,
za moža prav nepripraven,
moral biti bi ves drug! Hoj!

